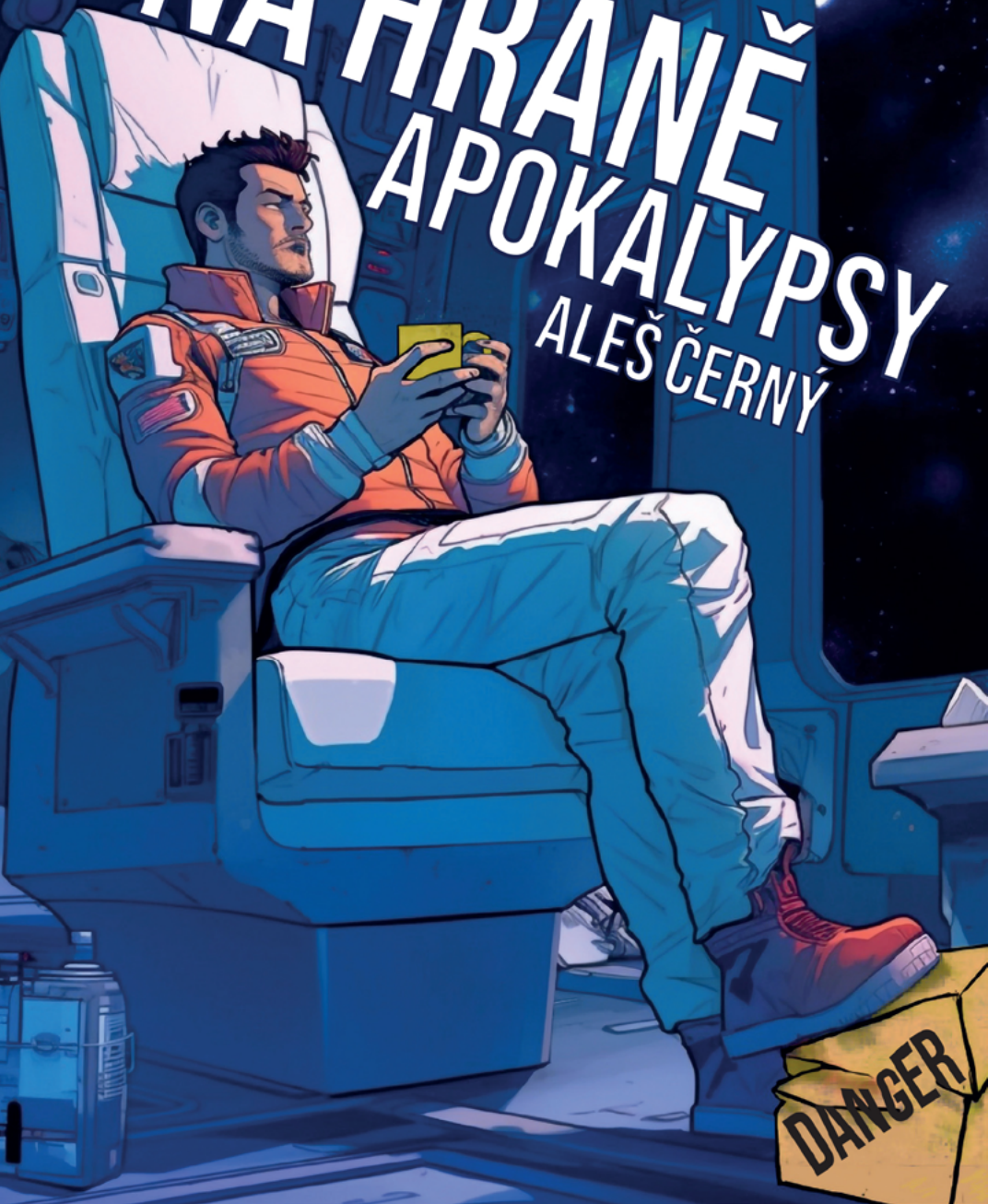

NA HRANĚ APOKALYPSY

ALEŠ ČERNÝ

NA HRANĚ APOKALYPSY

Copyright © Aleš Černý, 2024

Obálka © Aleš Černý, 2024

Vydalo nakladatelství © Canc, 2024

ISBN 978-80-88488-90-3 (PDF)

Obsah

Obsah	3
Na počátku	5
Francis.....	6
Kdysi dávno v jedné nedaleké galaxii	18
Příchozí hovor.....	25
Bylo, nebylo.....	32
Mistr diplomat.....	39
Domov, sladký domov	43
Amazonka	50
Starý známý	67
Když se to má podařit	75
Zpátky ke hvězdám.....	87
Poškozený, ale ne mrtvý	100
Vlhká těla.....	107
Černá hodinka	121
Den poté.....	129
Božský vítr.....	141
Duch ve stroji.....	147
Oblet.....	154
Láska nade vše	163
Už je čas.....	168
Karanténa	174
Den D.....	180
Shopping	187
Nuda na druhou.....	198
Dokonalé maskování.....	205
Hledání z(a)traceného času	212
U tlející mrtvoly	221
Déjà vu	231
Dovolená	249

Bugi Bugi.....	264
Návštěva.....	273
3D peklo.....	293
Deus ex machina II	301
Lazar	312
Sčítání lidu	321
Tři.....	341
Trosky	364
Cesta je cíl.....	386
Když truchlím	397
Andromeda.....	409
Poslední boj.....	423
Okamžik.....	431
Po tisíci letech	435
Konec?	438

Na počátku

V práci jsem se otáčel na židli a bryndal na sebe kafe, když do laboratoře vešel nažehlený čtyřhvězdičkový hňup.

„Pozor!“ zavelel někdo za ním. Ani mne nenapadlo vstát. Zrovna jsem dokončil výzkum a *být na smrt unavený* bylo stejně slabé přirovnání jako ta káva. Automat prostě dobrou neumí.

„Gratuluji,“ vyštěkl škrobeně generál. „Kdy lze očekávat aplikaci?“

„Apl... Cože?“ Vyprskl jsem kafe a definitivně si doprasil laboratorní plášť. „Já jsem pracoval pouze na zprovoznění diagnostiky. O protokolech komunikace nemůže být ani řeč. Tahle věc...“ poklepal jsem na mohutný válec se safirově zeleným žebrováním, které zvolna chladlo na pokojovou teplotu po posledních testech, „... tahle věc je prakticky jen velmi nebezpečné těžítko. Krom diagnostiky z ní nic nedostaneme. Takže jestli dovolíte, dopil bych si nejprve kafe.“ Zkusil jsem rukou dostat hnědé kapky z pláště. Marně.

„Nesmysl, komunikace se vám povedla. Tak to spustíme.“

„Pane, musím vás varovat. A to tak, že velmi důrazně –“

„Dost!“ přerušil mě.

Abych to zkrátil, po pěti letech výzkumu jsem byl v tichosti propuštěn. Bylo mi doporučeno změnit klima a pořídit si krásný dům, psa a amnézii.

A já jsem poslechl. To zařízení je prakticky časovaná bomba, proto jsem chtěl být co nejdále od něj, když se v něm hodlají šťourat zelené mozečky.

A udělal jsem dobře.

Francis

Když jsem ráno vstával, netušil jsem, jak moc mi dnešní den změní život. Hned na titulní stránce novin jsem uviděl palcové titulky: **OBJEVIL SE DRUHÝ MĚSÍC!** Šlo jen o velkou nadsázku pro malý předmět daleko od Země. Ne že bych to nevěděl už dřív. Kamarád od letectva mi tuhle informaci pověděl prakticky hned poté, co se to stalo. A to už byly skoro tři dny.

Zaklepání na dveře jsem tedy očekával, ne tak brzo ráno, ale přesto jsem tušil, že se ukáží rychle. Jakýsi nažehlený poručík, nebo co to měl za frčky.

„Pan Tuhý?“ oslovil mě ve dveřích černocho.

„Opravdu se chcete takhle hloupě ptát, nebo rovnou pojedeme? Už mám zabaleno.“ Zamával jsem zavazadlem v pravé ruce. Nehodlal jsem ztrácet čas zdvořilostní konverzací a přemlouváním. Stejně jsem neměl moc na výběr. Buď jít s ním, nebo jít s ním v poutech. Tak jako tak, vyhlídky nic moc. Byl jsem jediný člověk, který s nastalou situací zvládne něco dělat. A že jsem měl velmi dobrou představu o tom, co se stalo. Přece jen jsem jim všechno popsal ve své zprávě.

Nejprve jsme dojeli na letiště, kde na nás čekal vojenský speciál. Za celou cestu nikdo nepromluvil. To těžké ticho mi trochu vadilo, chtěl jsem se jim sice vysmát a povědět: „Já vám to říkal.“, ale jelikož šlo o osud planety, možná i celé sluneční soustavy, nebo galaxie... Mlčel jsem.

„Věc se má tak...“ začal ztěžka doprovod, jakmile jsme se usadili do nepohodlných sedadel v letadle. Celé se klepalo jako čivava, ale hluk po zavření dveří dovnitř kupodivu nepronikl.

„Jméno?“ přerušil jsem ho.

„Jméno? Aha, pardon. Poručík Tomáš Petr.“

„Tomáš je jméno?“

Pouze přikývl, asi si už na tu otázku dávno přivykl a kýval spíše automaticky.

„Takže, Tome,“ přešel jsem rovnou k tykání. „Já jsem taky Tom, to asi víš, že?“ Poposedl jsem si. „Vím přesně, jak se ta věc má. Šťourali jste se v něčem, čemu nerozumíte. Což by nebylo nic nového, kdyby se nejednalo o zařízení, které jste našli ve vesmírné lodi. Ani to by vlastně nebylo tak hrozné, kdyby ovšem ta loď byla alespoň pozemská!“ vyventiloval jsem se. „Potom jste ignorovali hlavního vědce, mě, který vás varoval. Zkusili jste spustit zařízení, ono ovšem nereagovalo podle představ a místo testovacího provozu vykouslo z podzemního komplexu pravidelnou kouli o velikosti pěti set metrů v průměru, v jejímž přesném středu se zařízení nacházelo. Tu kouli následně přesunulo zhruba dvě stě tisíc kilometrů od Země. Pletu se?“

Chvilí nic neříkal, asi přemýšlel, co mi může prozradit. „Dali vám nejvyšší prověrku,“ vysoukal ze sebe. „Ale koukám, že ji ani nepotřebujete. Stalo se to přesně takhle. S jedním rozdílem: je to jen sto devadesát tisíc.“

„Aha, počítal jsem to jen tak od oka. Co ode mě tedy chcete?“

„Potřebujeme, abyste s týmem dorazil na místo, zařízení bezpečně vypnul a provedl diagnostiku.“

Vyprskl jsem smíchy. Já, do vesmíru? Ha. Při pohledu na jeho tvář jsem se však smát přestal. Nejbližší vesmíru jsem za celý svůj život jsem byl právě teď. V letadle. „Vy to myslíte vážně,“ konstatoval jsem. „Jak se tam dostaneme? Raketoplán?“

Zavrtěl hlavou. „JTK. Tedy jednorázová transportní kapsle.“

Polil mne pot. O JTK jsem už slyšel. Bylo to oblíbené transportní zařízení pro přepravu materiálu při dokončování první mezinárodní vesmírné lodi. Měla zrychlení až 18 G, museli to ovšem omezit po nehodách, kdy řídicí elektronika vlivem rezonance akcelerometru špatně propočítala trasu, minula přistávací bod a odvezla cenný náklad někam k Plutu. Ale ono i 10 G stačí.

„Budeme přistávat. Další informace vám podají na místě. Musíme pospíchat, blíží se startovací okno.“ Zapnul si pás a gestem mě pobídl, abych se také připoutal.

„Jak pospíchat? A co třeba nějaké přípravy?“

„Vše je připraveno,“ odbyl mě.

„Já připraven nejsem, nikdy jsem neletěl.“

„Je to jako tohle letadlo, jen nebudete mít výhled z okýnka,“ usmál se.

„Tome, ty si ze mě děláš prdel?“ Ta má neúcta k ozbrojeným složkám mě bude jednou bolet.

Nastal firmol. Jen co přistálo letadlo, naběhlo k nám asi třicet lidí, odnesli náklad a mě s Tomášem provedli spleť chodeb do malé převlékárny, kde mi někdo navlékl skafandr. Jiný mě zapnul a další mi otestoval přístroje a něco nastavil. Najednou jsem seděl v kapsli spolu s dalšími lidmi a zaslechl: TŘI... DVA... JEDNA... ZÁŽEH!

A to byl přesně ten okamžik, kdy jsem omdlel. Věděl jsem, že z podzemního komplexu vede několik tubusů ven, přesně nasměrovaných k vesmírné lodi na oběžné dráze kolem Země. Jedním z těch tubusů nás právě vystřelili. Dobře, že jsem omdlel, tohle byla určitě ta nudná část.

Procitl jsem až při přistávacím manévru. Zaslechl jsem klapnutí zajišťovacího mechanismu. Do kapsle naběhlo osm lidí – přesně tolik nás sedělo v sedadlech – a odpoutali nás.

„Vítám vás na Mezinárodním vesmírném plavidle FRANCIS,“ zasalutoval mi muž v bílém plášti.

„Děkuji, kapitáne. Dostanu už nějaké ty další informace? Celý let sem,“ píchl jsem ukazováčkem k podlaze, „mi to nedalo spát.“

„Nejsem kapitán, pane. Pouze vedoucí stavby. Loď nemá posádku. Vyjma vašeho doprovodu jsou zde sami technici. K informacím: raději bych vše probral jinde.“ Pokynul rukou, abych šel za ním.

Následoval jsem ho spolu se sedmi plešouny, kteří patrně patřili k nějaké speciální nebo mně neznámé jednotce. Jejich černé oblečení s bílými tečkami na místě nášivky na pravém rameni naznačovalo, že by v budoucnu mohli tvořit právě posádku této lodi. Tečkovaný obrázek mi nápadně připomínal souhvězdí.

Svižnou procházku po lodi jsme zakončili v jedné z mála uzavíratelných kajut. Co jsem vypožadoval a zjistil, trup byl prakticky hotový, nákladový prostor kompletní, ale to bylo asi

tak vše. Velín vypadal jako po výbuchu, motory nefungovaly ani z poloviny, podpora života jela sotva na dvacet procent a to nemluví o faktu, že hermeticky uzavřít šly pouze čtyři kabiny a jedna z nich byla záchod.

„Takže,“ odkašlal si vedoucí stavby a na tabletu, který měl patrně stále u sebe, načetl mapu hvězdné oblohy. „Jsme zde, náš cíl leží zhruba...“

„Moment, moment... Jak náš cíl leží? Myslel jsem, že už to máte naložené.“ Trošku jsem se vyděsil. Určitě jen došlo k nedorozumění.

„Ne. Musíme se tam dopravit. S aktuálním stavem pohonu nám to zabere zhruba týden. Manévrování máme lehce ztížené. Nikdo nepočítal s tím, že by FRANCIS měl letět jakýmkoli směrem ještě minimálně půl roku.“

Takže žádné nedorozumění. Ztěžka jsem se posadil na nějakou krabici.

„Opatrně!“ zakřičel vedoucí, přiskočil a sestřkával mě dolů. „Je to křehké, to jsou misky s neštovicemi, ebolou a tak... Pro testy.“

„S ebolou? Proč se to tu... to... Sakra, co se to tu tak válí?!“ krotl jsem svůj úlek. „Pokračujte, prosím.“

Nadechl se. „Takže. Máme signál z toho zařízení. Je slabý, ale je. Doletíme k zařízení, máme rozkaz ho naložit do nákladového prostoru. Budeme tam muset nacouvat, takže primárně je potřeba zprovoznit manévrovací trysky a samozřejmě motory. Z oběžné dráhy jsme se během prvního rozhovoru už odpíchli.“ Na moment se odmlčel. „No, dál máte v hangáru prakticky vše funkční, je tam i záložní jaderný reaktor, kdyby hlavní vypadl. Ta vaše hračka je prý náchylná na kolísání proudu.“

„Náchylná, krásně řečeno.“ Zamyslel jsem se. „Takže bych potřeboval asi spojení s nějakým hlavounem, co dělal na tom projektu. Nechápu, proč vysílá. Reaktor, ke kterému to bylo připojené, se nacházel víc než půl kilometru od zařízení. V žádném případě nemůže —“

„Nikdo jiný není. Všichni se nacházeli v komplexu na testech. Jste jediný, kdo vlastně ví, co se tam,“ píchl prstem přibližným

směrem ke zbytku komplexu ve vesmíru, „nachází. Neexistují ani fotografie nebo spisy. Všechno měli vědci u sebe při testech.“

„Moment, jak jako naložit? Vždyť ta koule je velká jako tahle loď!“

„No. Byla. Nějakých devadesát procent tvořila hlína a ta opadala. Teď je z ní spíše pás asteroidu. Při nakládce naložíme pouze část komplexu, který by se nám sem měl pohodlně vejít. Podle dat je veliký asi jako čtyři lodní kontejnery vedle sebe,“ pokrčil rameny.

„Dobře, dobře. Takže leze z toho signál. Můžu to vidět?“ Poklepal jsem na bok svého zavazadla a vytáhl velmi odolnou odrůdu notebooku ve vojenském provedení. „Mám tu nějaké programky, co by si s tím signálem rády popovídaly.“

Už za pár vteřin mi někdo přinesl kabel pro propojení notebooku s řídicím počítačem lodi, který mi umožnil přístup do systému radiolokalizace. Najít tam signál už byla hračka.

„Moje...“ brblal jsem si pro sebe. „Moje. Tohle taky... To je divné.“ Seděl jsem na zemi opřený zády o jednu z palubních konzolí a vytrvale trápil klávesnici.

„Moje? Našel jste snad Frodův prsten?“ přerušil mou mantru rušivý zvuk. Vzhlédl jsem. Vojenské boty, kalhoty. Zatím nic zajímavého, až na fakt, že hlas patřil určitě ženě. Jsem sice strašnej nerd, ale ženskou ještě poznám. Po hlase i jinak.

„Nebyl Frodův.“ Prohlédl jsem si konečně obličej. BINGO! Měl jsem pravdu, holka! „Moje, jako moje diagnostické programy. Sice mi do nich zkouší kecat nějaká nadstavba, ale základ jsem vytvořil zhruba před třemi lety. A –“ Zarazil jsem se. Co diagnostika ukazovala, se mi nelíbilo, a to tak, že vůbec.

„A?“ Vojandu patrně zaujal náš rozhovor, nebo se opravdu moc nudila. Ne že by tu bylo moc, co dělat. Trčeli jsme na nedokončené vesmírné lodi, kde není ani wifi.

„A dooprdele.“ Pokračoval jsem ve čtení. „Kolik mají tyhle necky metrů?“ Nečekal jsem na odpověď a naboural se do systému lodi. „Čtyři sta osmdesát. Sakra.“

Odpojal jsem notebook a vyrazil k nejbližšímu technikovi. Shodou náhod mi běžel naproti vedoucí. Jmenoval se asi Fred.

„Takže, Frede,“ střelil jsem od boku, a jelikož mlčel, patrně jsem se trefil. „Máme problém, velkej. Asi tak půl kilometru velkej.“ Poplácal jsem notebook.

„Jo. Máme jich víc,“ zamračil se.

„No, ale tenhle je tak nějak smrtelnej, pro nás, ne-li pro celou galaxii, jak už jsem tady někomu povídal. Vlastně tam,“ ukázal jsem skrze okno do volného vesmíru. „Koukej. Francis je loď, která má o dvacet metrů méně než pole, které zařízení umí vytvořit. Podle diagnostiky poslední skok, který učinilo, nevyšel. Nebyl kompletní, a tak se znovu nabíjí pro opakování, jenže... Jenže záložní zdroj je nějaká slabota, tak mu to trvá dlouho. Jestli skočí, nevíme, jak to dopadne, a hlavně KAM to dopadne. Na druhou stranu, jestli ho naložíme do hangáru, při pokusu o skok nám skočí s polovinou lodi. Musíme ho dostat co možná nejvíc doprostřed trupu. A hlavně to musíme zkusit vypnout. Přesněji – já musím.“

Zavládllo menší dusno.

„Kolik máme času?“ ozvala se nečekaně pohotově vojanda.

„Zhruba padesát hodin.“

Do dusna se přidalo několik sprostých slov.

„Musíme si zachovat chladnou hlavu. Jestli se tam nedostaneme, je to dost možná náš konec. Zařízení se má po dokončení skoku přesunout na původní místo. Umíte si představit, jak by mohl návrat dopadnout? Země se pootočila, takže skočí přímo na povrch. Prakticky bychom se neměli kam vrátit! Takže, Frede, manévrovací trysky... Koukal jsem na diagnostiku, do dvou hodin je určitě zprovozníte. Pak musíme nakopnout motory. To bude horší, nemáme čas na dokončení a při stupni rozpracovanosti, ve kterém jsou, pravděpodobně vyhoří. Možná nám ale dají dost, abychom se tam popostrčili, a pak zabrzdíme manévrovacíma...“ Rozhlédl jsem se okolo sebe. „Jo, a jak se ostatní dostanou ven? Nepotřebujeme tu víc lidí než deset.“

Fred zavrčel. „Moduly nejsou funkční, vezeme se v tom všichni.“

„OK,“ povzdechl jsem si.

Další hodinu a půl jsem se diagnostikou snažil zpomalit neodvratné. Marně.

„Tohle teda není moc OK,“ vyšilloval jeden z vojáků.

„No, to není,“ potvrdil jsem. „Frede, máme správný směr. Můžeme nakopnout motory? Myslím, že pulz na třicet vteřin bude stačit.“

„Jste se posrali? Já nikam neletím!“ ozval se nečekaně jakýsi voják. Nevýrazný, plešatý stejně jako ostatní. Jen vypadal, že je trochu širší v ramenou. Asi místní bouchač. Ti měli vždycky strach z toho, co nemohou ovlivnit. Ale na oplátku vynikali schopností ničit vše, co nedokážou pochopit.

„A vidíte tu někdo jiné řešení?“ Hodila do placu ten správný dotaz vojanda. Nevím, jestli to bylo tím celibátem, nebo čím, ale začínala se mi líbit.

„Takže pulz, Frede,“ konstatoval jsem. „Technici musí začít brzdit přesně deset vteřin po dohoření motorů. Mělo by to vyjít. No a ostatní, sednout prosím po směru letu a opřít se zády. Rychle.“

Fred odběhl.

„A vy vedle mne,“ ukázal jsem na vojandu. „Jestli ta loď bouchne, chci chčipnout s pěknou ženskou, a ne jak buzna.“ Ostatní mé prohlášení ocenili smíchem. Poslechl. Inu voják, rozkaz je rozkaz.

Zážeh byl jako kopnutí od slona, ale jemnější než vystřelení v kapsli, takže jsem neomdlél a po třiceti vteřinách dal pokyn, aby si sedli obráceně. Než jsme začali brzdit, ozval se Fred interkomem. Motory jedna a dvě prvotní nápor nepřezily a vyhořely, trojka a čtyřka vypadají, že přežily.

Musím uznat, že nakládací manévr zvládali technici na výbornou. Já jsem vždycky tvrdil, že ten, kdo vymyslí systém, ho umí zpravidla i nejlépe využít. Prakticky jsem si nemohl lepší posádku přát. Jen kdyby ta loď byla kompletní. Otáčení Francise nepatřilo k nejrychlejším, ale Fredovi hoši si poradili a ovládali trysky bez pomoci pokročilých funkcí počítače. Takřka manuálně. Trošku to s námi házelo, ale jinak se nic zvláštního nestalo.

Všiml jsem si, jak někdo šikovný využil zbytkovou setrvačnost. Manévrovacími tryskami otočil Francise o sto osmdesát stupňů a k našemu cíli jsme docouvali. Jemnými pulzy trysek potom umístili náš hangár tak, aby trosky komplexu, v kterých se nacházelo smrtonosné zařízení, zlehka dosedly na podlahu uvnitř lodi.

Když se masa suti přibližovala ke dveřím hangáru, vypadala, že se nevejde. I když mě Fred přesvědčoval, že se vejít musí.

„A teď to musíme vyškubnout z trosek a umístit doprostřed lodi. Máme necelý den. Rád bych zařízení vypnul dřív, než se opět spustí,“ shrnul jsem náš celodenní program.

Nakoukl jsem do hangáru a technici se s tím opravdu nepárali. Zbytky betonu, které nám bránily v průchodu do zmražených chodeb komplexu, odstřelovali malými kusy trhavy. Z dálky na nás koukala částečně omrzlá těla podivně zatavená do železobetonových chodeb. Při každém výbuchu se otřásla a sklepávala ze sebe kousky ledu a masa.

Jakmile se uvolnil vchod, vletěl jsem dovnitř s notebookem v podpaží a hnal se křivě ležící, popraskanou chodbou k pancéřovým dveřím, které ale nebyly zavřené. Při pokládání do hangáru se komplex zkroutil a i tyto obrovské dveře dopad prostě nevydržely. Proklouzl jsem škvírou a s baterkou v puse netrpělivě položil ruku na safírově zelené žebrování. Bylo horké. Velmi. Se syknutím jsem ucukl a dál si bolesti nevšímal. Hledal jsem port, abych zařízení vypnul co nejdříve, ale přes nástavbu jsem se k němu nemohl dostat.

„Kurva. Doprdele. Sakra!“ Hrál jsem do změti kabelů popálenou rukou. Vypadalo to špatně. „Rukavice! Kevlarové nebo od skafandru. Rychle!“ hulákal jsem na příchozí.

Co jsem tak zběžně zahlédl, celá deska s rozhraním, které jsem navrhl, byla vypálená, port rovněž. Neměl jsem šanci se připojit. Můj diagnostický program sice fungoval, ale ovládací počítač byl něco úplně jiného. Tady s tím nic nezmůžu. Musíme vyndat alespoň hlavní jádro se zdrojem. Nesmíme ho odpojit, to by mohla být katastrofa, sumíroval jsem si myšlenky a možná

občas něco řekl nahlas. Ostatní mi opatrně pomohli vysunout celé zařízení a položit ho na transportní vozík.

Uháněli jsme chodbou s vozíkem, který měl naloženo víc, než byla povolená nosnost; v zatáčkách jsme škrtali o stěny a zakopávali o povalující se materiál a nářadí, které technici nestihli odklidit. Závod s časem jako v Modrém kódu.

„Musíme to připojit do sítě,“ hulákal jsem. „Pánové, máme osmadvacet hodin, než proběhne skok. Bez proudu se tomu pod kapotu nepodívám.“

„Co odpojit baterii?“ projevil názor člen davu.

„Výborný nápad, kolego. A jste si jistý, že to opravdu chcete? V případě ztráty napájení provede zařízení skok dříve, aby předešlo svému poškození. A hned přeruším hloupé připomínky: Skok se provede s nedostatkem energie, takže s udržovacím polem menším než tato loď. Pro vojenský personál: Budeme mít opravdu velkou díru v trupu.“

Zavládlo ticho. Už jsem si začínal zvykat.

„Kdo tomu tady vlastně velí, Frede?“ Vyhledal jsem známou tvář v davu.

„No.“ Odkášlal si, jak bylo jeho zvykem. „Patrně vy. Máte to tu na povel do dokončení úkolu. Budeme vám k ruce.“

„Aha.“ Svěsil jsem ramena. Já jsem se velícím a vedoucím vždycky vysmíval. Neměl jsem rád tyhle hříčky osudu. „Tak jo. Kde máme zásuvku?“

„Tady, potom je ještě jedna o čtyřicet metrů dál touto chodbou,“ informoval mě některý z techniků.

„Díky. A ty jsi?“

„Devon.“ Všiml si mé záliby v tykání a neobtěžoval s příjmením. „Vedoucí technik pro vysokonapěťové trasy.“

„Paráda, Devone. Já jsem Tom.“ Prohlédl jsem si místo, kde jsme se nacházeli. „Prodlužku náhodou nemáte, kluci?“ Zavrtění hlavou a nesouhlasné mručení. „Tak to jsme asi v loži. Schází nám deset metrů.“ Kopl jsem vztekle do zdi. „Generátor! Říkal jsi, Frede, že tu máte záložní reaktor. Řekni mi, prosím tě, že je přenosnej,“ sepsal jsem ruce jako při modlitbě.

Řekl, že jo.

Zabralo dalších deset hodin, dostat generátor do chodby a rozpohybovat ho. Pamatuju doby, kdy atomové reaktory o podobném výkonu existovaly pouze v elektrárnách a jejich ovládní bylo občas doprovázeno menší jadernou katastrofou. Dneska jsou vcelku běžně používány. I když je pro naše účely dostačující, jeho výkon se nerovná ani jednomu promile toho, co má proudit vysokonapětovým vedením v trupu lodi.

Osm hodin jsem se pokoušel prokousat přepálenými a spečenými vodiči rozhraní a deskami zajišťujícími napájení. Fred mi asistoval a vojandu, které jsem se ještě nezeptal na jméno, jsem tu nechal s námi. Nemělo to žádný důvod, jen jsem se cítil nějak bezpečněji a mužněji, takoví jsme holt my nerdové.

„Tady je problém. Koukej.“ Natočil jsem k Fredovi desku se spoji. „Tady, hele. Ta záložní baterie nebyla záložní baterie. Sloužila pouze k zápisu a uchování analytických dat. Při skoku se ocitlo zařízení jinde než reaktor a k jeho dokončení nemělo energii. Ten, kdo zařízení navrhl, nebyl hlupák a věděl, že ztráta energie nese fatální následky. Samo to obešlo problém a zkusilo použít baterii, jenže proud byl moc velký a tenhle odpor nevydržela. Tady.“ Ukázal jsem na vypálené místo skrz desku. „Tím pádem skok neproběhl, jelikož se vypálil procesor řídící spotřebu a distribuci.“

„To by mohl být problém.“ Fred si nadzvedl brýle a zamžoural na zařízení. „Takže záložní baterie je pravděpodobně na pokraji entropie. Kvůli vypálené desce tam nejde, kolik by mělo. Proto se nabíjí tak dlouho.“

Tentokrát jsem pokýval hlavou já. „Bojím se, že další skok nevydrží. Všiml sis těch těl, která se jakoby prolнула s chodbami komplexu? Myslím, že to bylo kvůli udržovacímu poli. Nešířilo se rovnoměrně a plynule, takže ke skoku došlo dřív, než se stabilizovalo. Proto objekty s rozdílnými hmotnostmi, a tedy i setrvačností... Prostě se rozdílně posunuly.“

„A splynuly,“ doplnila vojanda.

„Jo,“ potvrdil jsem. „To by mohl být opravdu velký problém. Musíme pole upravit, stabilizovat a taky se hodně modlit. Hele, máte tu nějakýho flandáka? Já na modlitby nikdy nebyl, ale...“

Fred jenom zavrtěl hlavou. Dál jsme se hrabali v kabelech. S pomocí pájky, velké kreativity a hromady součástek, které budou lodi patrně scházet, se mi povedlo propojit skokové zařízení s lodí.

„Měli bychom to zařízení nějak pojmenovat, Frede.“

„Co třeba Irma?“

„Irma? Proč Irma?“

„Po mé bývalé ženě. Taky byla nepředvídatelná, a když odcházela, vzala s sebou všechno okolo sebe.“

„Tak tedy Irma.“ Zkusil jsem zařízení poplácat a zapomněl na svou popálenou ruku. Bolelo to.

Vojanda si zranění všimla, a ač jsem ji odstrkával, vytáhla z vesty obvaz i mast a alespoň mi dlaň obvázála. Bručel jsem u toho jako našťavaný sršeň, ale nakonec jsem jí byl vděčný.

Několika rychlými kroky jsem se přesunul ke konzoli a začal se probírat zmateným softwarem Irminy nadstavby.

„Vojando, sakryš, jak se vlastně jmenuješ?“

Hleděla na mě bez emocí a já jsem pochopil, že neodpoví.

„Dobře, budu ti říkat třeba Ema. Ema má maso. Máma má... Ne, Ema musí mít krabici plnou eboly a tak dále. Šup, sem s ní. Jestli se mi pole nepodaří stabilizovat, nerad bych se zhmotnil tam, kde polovina té krabice. Chci ji co nejdříve u Army.“

Do skoku zbývalo deset minut. Nepodařilo se mi ho zrušit. Jak jsem předpokládal a již kdysi říkal generálovi, než mě vyhodil, Irma byla k mým povelům netečná. Předpokládal jsem, že i to by sedělo na Fredovu ex. Alespoň jsem se jí pokusil nakukat, že jsme o dva stupně jinde, než ve skutečnosti jsme. Mohla by tak minout planetu, kdyby se chtěla vrátit na Zemi.

„Frede, hlášení posádce. Všichni na místa. Co nejdříve ke středu lodi, za pár minut povolím komunikaci Francise a Army a zapnu reaktor naplno. Trošku tím uspišíme skok, ale jiná možnost není. Jakmile ho dokončíme, zařízení, tedy Irma, by mělo přejít do režimu spánku a začít chladnout.“

Na palubě už bylo od nabíhající Army pěkné vedro, teplota stoupla o dvacet stupňů. Což našťěstí ulehčilo podpoře života, nemusela tolik topit.

„Všichni, co jste okolo mě, se koukejte! Takhle Irmu uspíte.“ Ukazoval jsem, jak spustit jednoduchý skript. „Kdyby se mi něco stalo... Zpětný skok na základnu tím zablokuje, takže by mělo být dost času vše opravit a v klidu se vrátit.“

„A proč jste nevypnul i tento skok?“ zeptala se Ema s obličejem jasně naznačujícím, že si myslí, jaký jsem tupec.

„Probíhající skok nejde zrušit. Při tom prvním pokusu to sotva nakopli. A tohle je ještě ten první, nedokončený.“ Rozhlédl jsem se po okolí. „Takže jedem?“

Kdo mohl, souhlasně pokýval.

Na povel mého notebooku se reaktor rozhučel jako startující proudové letadlo. Teplota okamžitě stoupla o několik dalších stupňů.

„Francisi, tohle je Irma. Irmo, tohle je Francis. Seznamte se.“ A odklepl jsem enter.

Kdysi dávno v jedné nedaleké galaxii

Nedokázal jsem přesně popsat ten pocit, nebyl žádný záblesk, jen vše zahalila velmi jemná mlha barvy safiru.

Na maličkatý okamžik.

Mé tělo jako by uvízlo v čase a má duše se jej snažila dohnat časem i prostorem. Byl to kratičkový okamžik, ale nedá se říct, že by byl příjemný.

„*Skok dokončen. GRATULUJI. Shromažďuji analytická data. Připravuji energii pro návrat,*“ rozsvítilo se mi na notebooku. Ještě chvíli jsem nebyl schopn pohybu. Strašně moc jsem chtěl ten skript spustit, jenže to nešlo.

Zachránila nás Ema, která s výrazem absolutního soustředění kříženého s vyčerpáním skript spustila.

„*Vstupuji do režimu spánku,*“ odpověděla Irma přes notebook a snížila výkon reaktoru na minimum.

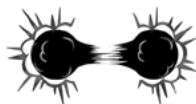
„Dokázali jsme to!“ Nemohl jsem tomu uvěřit. Ano, možnost tu byla, i přes to, jak nám někdo házel klacky pod nohy...

„Nějaké škody?“ Nadhodil jsem téma, kterého se mohla chytit většina personálu. Mohl jsem se sice podívat sám, ale když jsem ten velitel...

„Negativní.“ Konečně pozitivní zpráva.

Fred mi už před pár hodinami vysvětlil, jak to tu chodí. Má tu šedesát techniků, pracujících na tři směny, přičemž dvě vždy spí, a tak podpora života neměla problém. Nyní problém trochu vznikál, a proto byla podpora života na prvním místě. Člověk, který je vzhůru, prostě produkuje více škodlivin a spotřebuje víc kyslíku, než když spí.

„Tak, vyjma těch, kteří pracují na podpoře života, do pelechu!“ zavelel jsem a sám se šel natáhnout na můstek do kapitánského křesla. Bylo pohodlné a já jsem nespál víc než dva dny. V potměšlé místnosti zatím žilo jen několik základních terminálů, takže tu byla příjemná tma a klid.

„Pane.“ Někdo mi klepal na rameno. Technik s notebookem v jedné ruce a hrnkem v té druhé.

„Kafe!“ rozzářily se mi oči a on mi jej ochotně podal. „Co se děje?“

„Podpora života je zprovozněna na osmdesát procent. Pro plnou kapacitu lodi to nestačí, ale je nás tu málo. A přišla data z diagnostiky skoku.“ Podal mi notebook. „Zprovoznili jsme také bezdrátovou komunikaci, už se nemusíte připichovat k terminálu. A pár dalších drobností.“

„Tak drobností, povidáš?“ Rozhlédl jsem se po velícím můstku a spatřil všechny konzole spuštěné a žijící vlastním barevným životem. „Předpokládám, že jste spustili počítače a systémy.“

Nervózně pokýval na souhlas. „Vyjma centrálního.“

„Tak kde je problém? Jak dlouho jsem vlastně spal?“

„Skoro dvacet hodin, nechtěli jsme vás budit. Zbytek personálu ještě spí nebo je na ubikacích. Ale máme data ze Sextantu a nechápeme je.“

„Sextant? Pomalu kolego, právě jsem vstal.“ Usrkl jsem kafe a zvedl se z křesla.

„Sextant je náš navigační program. Určuje polohu podle hvězd.“ Stále nervózněji žmoulal notebook v ruce.

„To je vtipné, pěkné jméno.“ Další usrknutí. Ta káva byla hnusná, ale lepší mít asi dlouho nebudu. „Takže kde nás to vyplivlo?“

„S největší pravděpodobností...“ Zachrchlal a zpřímá se mi podíval do očí. „Galaxie M31 v Andromedě.“

„Vida, to je skoro za rohem. Kousek od naší mléčné dráhy,“ zavtipkoval jsem, aby nebylo vidět mé zděšení. „Takže podpora života jede, super. Já se teď půjdu trochu projít, ano?“

Vykolejeně pokýval hlavou. „Čeká na vás ta vojanda, pane.“

„Tak, jak jsme na tom, Tome?“ přidala se k mé procházce Ema. Tak jako každá žena, která něco chce, byla milá. Né moc, ale co jsem ji poznal, na její poměry až nezdravě přítulná. Jen jsem ještě nevěděl, co bude chtít. Volným krokem jsme pokračovali na vyhlídkovou palubu. Co jsem získal přístup k plánům lodi, objevil jsem mnoho zajímavých míst, která jsem chtěl navštívit. Když jsme na palubu vkročili, světla se tlumeně rozzářila a před námi vyjela roleta kryjící něco, co rozhodně nebylo obyčejné sklo, a přesto to bylo křišťálově čiré. Pohled do temnoty vesmíru byl odzbrojující. V dálce jsem viděl fialovomodře zářící mračno, za nímž pableskovaly milióny hvězd. Na chvíli jsme zadrželi dech. Já i Ema. A mlčeli jsme.

„Tak jak jsme daleko?“ porušila ticho po dlouhé chvíli.

„Pokud bychom se pohybovali rychlostí tři sta kilometrů za sekundu, což je na poměry vesmíru docela loudání, dorazíme domů už za čtyři miliardy let. Plus minus pár desítek tisíc, podle provozu,“ odpověděl jsem překvapivě mile. Na to, že místní kafe chutnalo opravdu hrozně.

„Já nežertuji.“ Postavila se proti mně a zabránila mi ve výhledu na mračno. Ne že by se výhled nějak zhoršil. Když neměla taktickou vestu a kompletní vybavení, dokonce vynikla její ženská postava.

„Já taky ne,“ povzdechl jsem si. „Jsme v jiné galaxii, miliony světelných let od naší domovské planety. V lodi, která má nefunkční motory. Momentálně nejsme schopni letět. Pro představu, kdybych byl venku vedle lodi, jen pomocí prdů bych se zvládl pohybovat rychleji než Francis.“ Položil jsem jí ruku na rameno. „Až dorazíme domů, nebudeš nejmladší. Ale zase ti stihnou dorůst vlasy. A potom vypadat, pravda.“ Laškovně jsem mrknul.

„Takže?“ Setrásla mou ruku. „Šušká se, že jsi jediný, kdo nás z toho zvládne dostat.“ Píchla mě bojovně ukazovákem. „Budeš

s tím něco dělat, nebo mi budeš dál čumět na kozy?“

„No, pokud bych si mohl vybrat...“ zkusil jsem odlehčit atmosféru.

Dala si ruce v bok a nasupeně vydmula hrud' v nádechu. Inu, neulehčovala mi návrat k práci.

„Potřebuji Freda a toho... Jak se jmenoval? Devon! Jo, Devona taky.“ Otočil jsem se na patě a vyrazil rázným krokem zpět. „Na velín, najdi je,“ dodal jsem rychle, abych dokončil myšlenku.

Jakmile jsem vstoupil, někdo zavelel: „Kapitán na můstku!“, asi abych i já věděl, kde zrovna jsem, a všichni mi zasalutovali. Odmávl jsem je rukou a zamířil k navigaci.

„Řízení pohonu?“ zeptal jsem se bez otáčení.

„Ano?“ odpověděl někdo za mnou.

„Jak jsme na tom?“

„Motory jedna a dvě jsou stále mimo provoz. Kluci se snaží, abychom měli alespoň jeden funkční motor na každé straně. Dost nám to usnadní přímý let.“

„Žerty?“ zasmál jsem se. V takových situacích je smích téměř nutnost. Do chvíle, než je smíchu moc, potom už je to na bláznec. „Tak pokračujte. Jak jsou na tom ostatní systémy?“

Dostalo se mi uspokojivých odpovědí.

„Takže pro začátek... Budeme se muset chovat chvílku jako zodpovědná posádka, a ne banda debilů s opravdu velkou lodí, OK?“ Nečekal jsem na reakci a pokračoval: „Rozdělte si služby, potřebuji u každé konzole jednoho, co ji umí ovládat. Dál potřebuji přísun kafe, je sice hnusný, ale za čtyři miliardy let si snad zvyknu. Strávíme spolu dost času, takže na chodbách ať se potulují ty naše zelené mozečky, co se mnou přiletěly, určitě bude docházet k ponorkové nemoci a lidi budou mrzutí.“

S koncem proslovu se otevřely dveře. Stáli v nich Fred, Devon a Ema.

Byly to široké dveře.

„A ty,“ ukázal jsem na Emu, „ty budeš všude se mnou. Všude!“ zdůraznil jsem. Chtěla protestovat, avšak gestem jsem ji utnul. „Je tu šedesát sedm chlapů, i se mnou, a ty jsi tu

jediná ženská. Co ti z toho vyplývá, když tady budeme opravdu dlouho?“ Mrknul jsem na ni. „Fešando.“

To polknutí bylo skoro hmatatelné. Vojanda, nevojanda. Sedmašedesát chlapů je hodně i na nadprůměrnou šlapku.

„A pro celou posádku: Všichni na téhle lodi si tykají a nikdo nesalutuje!“ pokusil jsem se zjednat si autoritu přísným nakrčným obočí.

„Ano!“ potvrdili sborově.

Promnul jsem si spánky. „Tak, Frede, dej mi rychloškolení, jak se tyhle necky ovládají.“

Napřímil se, patrně na ovládání pracoval sám a bylo jeho pýchou.

„Myšlenkou!“ rozzářila se mu očka. „Ta technologie je tu už dlouho, nám se ji povedlo implementovat. Myšlenka je mnohokrát rychlejší než ruka. Loď se tak navíc ovládá snáz. Díky nervovému propojení pilot cítí, co se s lodí děje, případně kde má jaká poškození. Vše potřebné je v křesle, takže pilota nic neomezuje v pohybu. Žádná helma nebo tak,“ chrлил ze sebe stále rychleji a nadšeněji.

„Takže při řízení není vhodné myslet na prasárny, co?“ přerušil jsem Fredův monolog.

„Uprostřed vesmíru bych se myšlenkám na černé díry raději vyhnul,“ pronesl s vážnou tváří a pozdviženým ukazováčkem. „Dá se dokonce z křesla ovládat pasivní i aktivní obrana lodi.“ Poklepal na područku. „Neumíme vyrobit štíty jako ze sci-fi filmu, ale naši vědci nelenili. Celý trup lodi obklopují stovky panelů vyrobených ze slitin wolframu, titanu a keramiky. Podobný sendvič používají orbitální stanice před meteority. Naše štíty jsou vylepšeny o magnetickou levitaci, takže při dopadu zapruží, ale Francise se prakticky nedotknou. V klidové poloze jsou přisáté k trupu, po aktivaci je generátory rozmístí na své místo, které se nachází zhruba metr od lodi. V případě očekávání opravdu velkého nárazu se dají krátkodobě odsunout až do trojnásobné vzdálenosti, ale vzniknou tím velké mezery mezi nimi, které kompenzujeme zhuštěním panelů v daném místě, bohužel za cenu oslabení panelů někde jinde na lodi.“ Stále

živěji pokračoval. „Musíš si to zkusit, Tome, sám jsi integroval Irmu, měla by jít z křesla také ovládat. Až se doladí ty mouchy s komunikací.“ Myšlenkami však byl někde daleko, mnohem dál, než leží Andromeda.

A najednou mi všechno došlo. V tu chvíli na mě přišly mráкотy. Já blbec! Praštilo mě to přímo do hlavy.

Komunikace.

Rychlost. Komunikace.

„Frede! Ty jsi génus!“ zajásal jsem. „Rychlost komunikace!“ Nadšeně jsem hulákal. „Nic?“ Kroucení hlavou. „Frede! Zařízení je mimozemské, souhlasíš? No a oni používali elektřinu pouze na napájení. Na vše ostatní je příliš pomalá. Takže když chtěl generál skok, zařízení nevědělo, co má dělat. Jelo v *základním nastavení*, jelikož jsme mu nestihli posílat data. Když chceš létat na vzdálenosti desítek a stovek světelných let, sotva tomu můžeš dávat příkazy něčím, co cestuje pomaleji než slimák. Zvládli jsme tu skok do jiné galaxie za zlomek vteřiny. I světlu trvá tisíce let se sem dostat. Jenže myšlenka, hrome, to by mohlo vyjít!“ Křičel jsem jako nadržovaná školačka na koncertě Lunetic. „Ne tedy myšlenka jako taková, ale komplexní touha skočit tam, a podvědomí už si s tím nějak poradí. Snad. Možná... Musíš tady všechno předělat na optiku. Veškeré propojení s počítači a Irmou. Jasně, Frede? A Devone, ty musíš zařídit napěťovou linku pro Irmu. Je to důležité.“

Při ťukání do svého notebooku jsem si uvědomil, že ani nevím, kdy jsem odešel z místnosti. Opět jsem stál u Irmu a spouštěl její základní komunikační protokoly. Ema se držela u mne, a když Fred personálu vysvětlil, na co jsem přišel, nosil mi ochotně kafe. Devon začal integrovat novou vysokonapěťovou linku vedoucí pouze k Irmě.

„Přinutil jsem Irmu spustit nějaké nadstavby pro tvarování pole a přizpůsobil ho lodi, abychom neskákali vždy se vším

bordelem okolo. Stále se bránila, ale tyto maličkosti mohli nastavit už při prvním pokusu. Mohli nám ušetřit spoustu starostí,“ vyprávěl jsem Devonovi, aniž bych zvedl pohled od počítače. I on si povídal pro sebe a pokračoval ve své práci. Když mu něco upadlo nebo nešlo, povídal o poznání vulgárněji.

Příchozí hovor

Seděl jsem ve svém křesle na můstku a prohlížel si profil naší elegantní lodi. Vypadala až příliš podobně letounu SR-71, než abych věřil, že ji nenavrhli podle něj. Nebo lépe, že již v době jeho vzniku ho navrhli pro testování tvaru budoucí vesmírné lodi. Pokojně jsem pil kafe a brouzдал vzpomínkami.

Přesně 14. 10. 2020 v 15:47 zahájila důlní společnost Everest těžbu materiálu pod alpským pohořím. Započali hlubinnou těžbu wolframu prakticky okamžitě po schválení. Zvláštní, že stroje již byly dávno nachystané, ale nikdo se nad tím nepozastavoval, přeci jen wolframu bylo potřeba stále více a na tomto místě se nacházelo nejdostupnější naleziště o velikosti několika stovek krychlových metrů, možná i tisíců. A to už za to stálo, rozkopat a podkopat nějaký ten kopec. Čekalo je obrovské překvapení, když se vrtáky schopné dolovat wolfram, jednu z nejdodlnějších látek na naší planetě, lámaly jako porcelánové.

Okamžitě po oznámení nálezů celé území zabrali vojáci a vytvořili neprodyšnou zónu. Jak se po odtajnění pro nejužší kruhy ukázalo, šlo o vesmírnou loď. Takže ve vesmíru nejsme sami, tedy, nebyli jsme. Těžko říct, jak je to nyní, loď se pod horou musela nacházet již v dobách, kdy se hora formovala. Možná ti mimozemšťané mohli za vznik podmínek, jaké na Zemi dnes máme, možná dokonce pošťouchli evoluci. Přišlo mi vzrušující o tom přemýšlet.

Kus jejich technologie vyjmuli. Loď utrhla silné poškození a vyjmout se ji pokoušeli jen do třetí smrtelné nehody.

Možná, že nás skok přenesl na místo, kde tento druh žil, nebo ještě žije. Od ukončení skoku se mi stále nepodařilo přinutit Irmu k jinému skoku. Jako by byl poslední skok naplánován, aby se loď vrátila domů. Patrně se chtěli vrátit, ale něco jim

nevyšlo. Prakticky jsem si mimozemšťany představoval jako kladné hrdiny, cestovatele a průkopníky. Nevím, co mě k tomu vedlo.

Z myšlenek mne vytrhl palubní počítač. Přešel z normálního režimu do režimu pohotovosti. Automaticky zesílil světla na chodbách, spustil sirénu a příjemným hlasem nám oznámil „Neznámé plavidlo“.

A měl pravdu. Neznámé plavidlo až příliš připomínalo loď havarovanou v Alpách. A najednou se vedle ní objevila druhá.

Zjevila se přesně tak, jak jsem si představoval, že vypadá náš skok s Irmou. Zjevilo se zničehonic, obklopeno nazelenalou září.

„Kontaktují nás, pane. Tedy, promiň, Tome,“ opravil se technik u pultu komunikace.

Všichni jsme se zarazili. První kontakt.

„Dejte to nahlas!“ zavelel jsem. A skutečně, v lodním interkomu se rozezvučel hlas. Jejich řeč mi přišla podobná zpěvu. Již dávno jsme z havarované lodi získali něco, co mohlo být podle nás písmo. Podobně, jako máme nápisy kupříkladu pro můstek, východ, záchod... Do jejich lodního počítače jsme se logicky nedostali, ale i tak jsme měli několik stran textu, který zkoušeli rozklíčovat nejlepší lingvisté světa. Věřili, že texty přeložili správně, bohužel jsme neměli, jak domněnku ověřit. Mluvené slovo bylo ale něco jiného, nebylo z čeho ho odposlechnout. Jejich jazyk jsme si pojmenovali Primus, protože se stal prvním dochovaným mimozemským písmem.

„Odpovězte pouze textem. Jazyk Primus, text: Přicházíme v míru, jsme cestovatelé z jiné galaxie,“ nadiktoval jsem první pitomost, co mě napadla. První kontakt s mimozemským druhem a já se na něj nestihl vůbec připravit. Jestli se lingvisté spletli, tak jsme v prdeli. Všechny katastrofické scénáře, které mi proletěly hlavou, končily procházkou vesmírným prostorem bez skafandru. V tom lepším případě.

„Posílají nám data,“ oznámil technik u konzole. Myslím, že se jmenoval Edie, ale nejsem si jistý.

„Co posílají?“ Zamrazilo mne v zádech.

„Nesmyslná data. Neumím je přeložit. Patrně nějaký program, možná virus,“ pokrčil rameny.

„Všichni na svá místa! Kdo není potřeba, někam se uklid'te. A hlavně, lidi, připoutat!“ Tohle se mi nebude líbit.

Také já jsem si dotáhl pás v křesle. Na první kontakt to nevypadalo dobře. „Další zpráva, pro obě plavidla: Hovoří k vám Tomáš Tuhý, kapitán pozemské vesmírné lodi Francis. Žádáme zahájení mírového jednání.“ Konečně jsem se pochlapil a dal dohromady smysluplnější větu. Špatný pocit stále sílil.

„Žádný kontakt,“ konstatoval po chvíli Edie.

Musím se ho, až bude volněji, zeptat, jestli se tak opravdu jmenuje. Vlastně bych si měl zjistit jména celé posádky.

„Tome, něco se děje,“ ukázala mi rukou Ema. A měla pravdu.

Menší z lodí, která přiletěla jako první, začala divoce manévrovat. Nejprve se otočila okolo své osy jakoby na záda, následně vypustila nějaké předměty zespodu trupu a prudkým zrychlením uhnula sérii drobných explozí s podivně načervenalou září. Plameny výbuchu se rozhodně nechovaly standardně. Místo oblaku horkých plynů z nich vyšlehlo několik záblesků připomínajících plamenný meč.

Vůbec jsem nevěděl, co se děje, měl jsem obě lodě za stejný typ, ale na druhý pohled se mezi nimi našlo několik rozdílů. Menší z nich byla elegantnější a pravděpodobně mrštnější, druhá vsázela na masivní pancíř; takový cvalík. Žádná ze střel a bomb, které neuvěřitelně rychle za sebou chrlila malá loď, neprošla. Nezaznamenali jsme žádný únik atmosféry ani výbuchy. Pravda, trochu jsem vsázel na konstrukci lodi podobné naší a té, kterou jsme našli na zemi. Podle konstrukce byla natlakována a bytosti, které v ní cestovaly, musely být velmi podobné nám.

Najednou se cvalík začal natáčet našim směrem.

„Přijímáme zprávu: Nebezpečí, odejděte.“ Přetlumočil mi Edie a plynule pokračoval. „Posílají nám souřadnice. Zvláštní, přicházejí z malé lodi. Já myslel, že je s námi kamarád ta velká,“ divil se.

„Jo, já taky,“ potvrdil jsem. „Vysunout představné pancíře!“ zavelel jsem klidným hlasem.

Čelní okno z opravdu tlustého skla překryly masivní desky, a tak se dění venku začalo promítat přímo na sklo.

Z dálky to muselo vypadat, jako by se Francis naježil.

A taky že jo.

Byli jsme pěkně naštvaní. První kontakt, a takhle ho pohnojit.

„Zahájili palbu!“ upozornili mě.

„Připravit na náraz! Freda! Potřebuju Freda!“ Fred se odněkud vynořil.

„Frede, jak jsou na tom motory?“ vyhrkl jsem s nadějí v hlase. „Teď by se nám fakt hodily.“

„Teoreticky poletíme rovně na dva ze čtyř motorů. Kluci udělali z dvojky čtyřku a na zbytku pracují,“ pokrčil omluvně rameny.

„To je trochu kolizní kurz, ne?“ obořil jsem se na Freda. Ten jen pokrčil rameny a nasadil svůj obvyklý pološílený úsměv. „Uvědomuješ si, Frede, že vesmírná loď, která nelétá, je nám k hovnu, že jo?“

Ve stejnou chvíli do nás čelně narazily první střely.

„Bez poškození,“ zahlásil některý technik od konzole.

„OK,“ povzdechl jsem si. „Budeme muset s touhle kráskou nějak hnout. Kdo to umí řídit?“ Jako jó, je to hloupá otázka v nevhodnou dobu. Na mou omluvu jsme tu prakticky všichni jen technici a motory doted' nešlapaly ani na dvě procenta.

„No,“ soukal ze sebe pomalu Fred. „Vlastně nikdo. Já jsem s tím skočil o těch pár kilometrů na tvůj povel, ale to šlo přes manuál, a né přes řízení.“ Poklepal na křeslo, ve kterém si tak rád hovím.

„Chceš mi říct, že to má řídit kapitán?“

„Celá loď potřebuje jen minimální obsluhu. Teoreticky čtyři lidi.“

„Dobře, tak mě připoj,“ zavelel jsem a Fred něco začal t'ukat do svého tabletu, povolovat v systému doposud zablokované protokoly a programy.

A najednou jsem to ucítil. Stal jsem se lodí. Přesně jsem cítil,

kde do mne uhodily střely a kolik mám energie. Věděl jsem, jak letět a manévrovat, jak odpálit rakety, jak otevřít dveře hangáru a vypustit bezpilotní stíhačky. Věděl jsem najednou všechno. Někde tam vzadu, hluboko jsem cítil spící Irmu. Myšlenkou jsem ji uvedl do stavu pohotovosti. Brala si obrovské množství energie. Najednou jsem věděl, že skočit kamkoli během boje se může stát osudnou chybou, nelze skočit se zapnutým štítem, reaktor by okamžitě zkolaboval. Obešel jsem několik důležitých protokolů a povypínal podprogramy, které bránily správné funkci nedodělaných motorů.

Nepřátelská loď znovu vypálila.

Prokřupl jsem si ruce. „Navigate, udejte mi směr.“ A na předním skle se mi objevila velká modrá šipka v prostoru. „Tak jdeme.“

Zapnul jsem motory a koutkem oka sledoval, jak menší z lodí získala zásah, když prolétala okolo nás.

„Opět na nás útočí.“

„Vidím...“ Pomocí manévrovacích trysek jsem se nás pokoušel dostat z kolizního kurzu, ale byl jsem příliš pomalý. Viděl jsem, že to nestihneme. Vypnul jsem několik pojistek a poslal do manévrovacích trysek mnohem více energie. Mnoho z nich shořelo během chvíličky, ale pošťouchnutí stačilo a já nás otočil okolo osy. Dvě střely nás minuly o chlup, avšak jedna nás trefila do prdele. Zabořila mě levá pěst. Naštěstí neprošla. Doposud jsme neutrpěli žádné škody. Plný tah motorů nás rozpochyboval vcelku svižně. Obří loď nestihla zareagovat a další dávka neškodně proletěla prostorem, kde už jsme dávno nebyli. Malá loď dostala další zásah, takže jsem se rozhodl vystřelit taky. A trefil jsem se. Odvedení pozornosti zabralo a poškozená loď zmizela. Nezmizela tak, jak se ta druhá objevila. Bylo to, jako by prošla neviditelnou oponou někam jinam.

„Strojovno, potřebuju víc šťávy.“

„Jedeme na sto procent, Tome.“

„Tak tam dejte sto padesát,“ poprosil jsem.

„Ty jsi blázen,“ zasmál se pološíleně technik u pultu, ale následně jsem ucítil příval energie. Musíme zmizet z dosahu a pak možná, možná...

„Musíme skočit, lidi,“ zopakoval jsem své myšlenky nahlas. Nikdo neprotestoval, ani nesouhlasil. Šlo prostě o jediné řešení.

„Otáčejí se za námi a vypouští... Kurva.“

Poněkud příhodné, do téměř nechráněné zádi nám mířily desítky střel.

Přemístil jsem představné pancíře tam, kde jsem očekával dopad, a všichni jsme napjatě čekali. Vektorová matematika sice říká, že čím rychleji poletíme, tím menší rychlostí do nás narazí, nicméně stejně situace hrála ve prospěch střel.

Výbuchy na zádi jsem cítil na chodidlech, a né na zadku, jak jsem očekával.

„Poškozen motor tři. Jinak čisto.“

„Takže žádná novinka,“ uchechtl jsem se. Fred otočil oči v sloup. „Ted' chvíli klid, musím se soustředit.“

Spustil jsem Irmu. Přivítala mě nevlídně, jako mrzutá ženská, co má své dny. Z dálky jsem zaslechl technika. Opět na nás vypálili. Stáhl jsem představné pancíře a vystavil tak celého FRANCISE chladu vesmíru, který mohl být za chvíli velmi žhavý z přilétajících střel.

„Ted', nebo nikdy!“

Připojil jsem se k Irmě a v tu chvíli mě pohltil prostor. Vnímal jsem snad celý vesmír, těch informací bylo moc, ztraceně moc. Neorientoval jsem se v přehršli dat a cítil, jak pomalu přicházím o vědomí. V poslední chvíli jsem našel bod, vytyčený cíl. Ležel daleko, ale viděl jsem ho. A skočil.

Svět zmizel, i vesmír zmizel. Byl jsem mimo čas a prostor. A vlastně jsem to už ani nebyl já. Nebyl jsem.

Bylo, nebylo

Probudil jsem se v posteli a dlouho vzpomínal, co se vlastně stalo. Posadil jsem se na okraj a opřel si hlavu.

Skočili jsme, vzpomínal jsem na tu strašnou tíhu. A prázdnost. Promnul jsem si spánky, a než jsem se postavil, byla u mě Ema. Nevím, jestli tam spala, nebo právě přišla.

„Tome?“ Opatrně mě vzala za rameno. Mírně jsem sebou škubl. Lekl jsem se, asi jsem byl na okamžik mimo sebe.

„Vzpomínáš si na něco?“ pokračovala.

Přikývl jsem. „Skočil jsem. Povedlo se mi to, že?“

Potvrdila kývnutím.

„Potom... Asi jsem omdlel? Mlhavě si vzpomínám na výkřiky. Možná moje?“

Opět přikývla. Podivně rozpačitě. Navíc byla podivně milá.

Cítil jsem paranoii, už zase. Uvědomil jsem si, co se stalo. „Zbláznil jsem se?“

„Jen ti mírně hráblo,“ mávla rukou.

„Dál si na nic nevzpomínám,“ pobídl jsem ji k vyprávění.

„Skočil jsi,“ potvrdila opět mou domněnku. „Spojení s Irmou tě nabouralo, hned po skoku jsi se zhroutil, blekotal a nakonec jsme tě museli zpacifikovat a uspat. Poprvé jsi se probral předevčírem a už to bylo lepší. Už jsme ti nemuseli říkat Gideon.“ Zasmála se upřímně od srdce. A hodně nahlas. Nakrčil jsem obočí v otázce. „Než jsme tě spoutali, toulala se tvá mysl kdesi..., říkal jsi, že jsi Gideon a že ti tak máme říkat,“ snažila se zadržovat smích a asi by jí to za normálních okolností šlo, pokud jste ale pod neustálým tlakem, potřebujete se někde ventillovat. „Nicméně jsi nás přenesl někam do bezpečí. Zachránil jsi nám všem životy. Podruhé. Všichni jsme ti vděční,“ zabrnkala na vážnou strunu. Čekal jsem pusou, alespoň na tvář, jenže

tak vděčná mi asi zase nebyla, a od zbytku posádky bych uvítal raději méně hmatatelné důkazy vděčnosti.

„Jdeme?“ zeptala se a já si uvědomil, že už stojím před dveřmi s Emou po boku. Otevřel jsem a udělal krok na můstek.

„Gideon na můstku!“ vykřikl někdo a celý můstek se rozesmál. Já koneckonců s nimi.

Jakmile jsem se uvelebil v křesle a začal usrkávat svou horkou kávu, na kterou si začínám zvykat, protože nikde v okolí asi neplánují v dohledné době postavit Starbucks, položil jsem základní otázku. „Poškození?“

Ta chvíle ticha mi byla příjemná jako mravenec v trenkách. Dokonce jsem se začal trochu vrtět a poposedávat.

„Negativní,“ pronesl pyšně Fred po mé levé ruce. „Z boje nemáme žádná poškození. Jejich zbraně jsou podle analýzy energetického rázu. Poškozují cíl nadměrným zahřátím a následným propálením. Pro loď je to katastrofický scénář, protože při průniku by se mohla i vznítit atmosféra, v krajním případě. Nicméně proti nám jsou krátké, naše představné pancíře vše odstínily a jejich keramická vrstva se jen trochu zahřála.“

„Chceš mi říct, že jsme schopni se s protivníky v případě potřeby střetnout?“ pozdvihl jsem obočí a vyvolal si na obrazovku tepelnou signaturu představného pancíře během boje.

„Ne jen střetnout, natrhnout jim prdel. Na rozdíl od nich, naše střelba byla velmi úspěšná. Pro ně to asi nebylo tolik atraktivní, ale slušně jsme ty jejich necky penetrovali,“ zavýskl Fred a Ema se začervenala.

Poškrábal jsem se na bradě. „Co ta menší loď, ta, která nás varovala?“

„Než jsme se rozdělili, zachytili jsme poškození jejich zadní části a krátkodobý vysokoteplotní zášleh na spodní části lodi.“

„Něco jim bouchlo,“ mumlal jsem si pro sebe.

„Neco jim bouchlo. Tome?“

„Ano, Frede?“

„Jsme zhruba třicet hodin od cílového bodu setkání. Potřebujeme tvé velení.“ Položil mi ruku na rameno. Na druhé mi ji položila Ema.

Povzdechl jsem si.

Břímě velení. „Interkom.“ Na tento jediný povel mě slyšela najednou celá posádka. „Fred je jmenován prvním důstojníkem, v mé nepřítomnosti tu šéfuje. Onoseto Shintarou je jmenován vedoucím strojovny. Takže jakmile budeme v bojové pohotovosti, budeme potřebovat všechnu dostupnou energii, Ono-se-to zařídí,“ zasmál jsem se svému vtipu. Anglicky ty mezery v jeho jméně nevyniknou a nikdo ho nepochopí. Já se ale od srdce zasmál. „Priorita číslo jedna jsou motory, máme na ně dvacet hodin, budou vám stačit, Frede?“

„Vrhnou na to všechny lidi.“

„Paráda, za druhé moduly. Jak jsou na tom systémy?“

Devon se hrdě napřímil. „Naše systémy jsou plně funkční, vysokonapěťová linka pro Irmu také. Stačí slovo a nakopeme ufouknům ty jejich zelený prdele.“

„Tak to zase prrr,“ zchladil jsem jeho vášeň. „Cením si nadšení a zápalu pro věc, ale nevíme jistě, jestli jsou jejich prdele zelené,“ usrkl jsem kafe. „Všichni vedoucí týmů do zasedačky. Máme tady zasedačku, že jo?“ otočil jsem se prosebně na Freda a ten spokojeně pokýval.

V zasedačce se nás sešlo pět. Já, Ema, Fred jako vedoucí všech. Prakticky zástupce velitele lodi. Onoseto, vedoucí strojovny. A Devon, jakožto vrchní technik přes napájení.

„Takže pánové a dámo. Nevíme, co nás bude čekat. Na motorech se, předpokládám, pracuje, podpora běží... Co nám nefunguje nebo potřebuje doladit?“

Ticho.

„Ale no tak, nejsme ve škole, pětku vám nedám, ani poznámku.“ Toto bylo vzato jako dobrý vtíp, všichni u stolu, až na Emu, jsme patřili ke šprtům, kteří nedostali horší známku než dvojku, zpravidla z tělocviku.

„Víš, Tome, všechno jde, jak má. Motory dokončíme ještě s předstihem, to není problém. Problém nám dělá spíše morálka. Jsme technici, válčit neumíme.“

„Vidiš, Frede, ale naštěstí máme Emu,“ pokynul jsem rukou.

„U nás vše v pořádku. Na lodi nejsou žádné incidenty.“

„Paráda, Emo. Takže je patrně načase, abychom udělali to, co děláme vždy. Schováme se za monitory a klávesnice. S tím souvisí poslední věc.“ Nadechl jsem se. „Spustíte hlavní počítač FRANCISE. Předějte mu řízení lodi. Pouze pohon, podpora života a představné pancíře se všema těma drobnostma okolo. Napájení a navigaci si ještě ponecháme. Dirigovat ho budeš ty. Kontrola u každé konzole stále platí do odvolání. Každý člen posádky má povolení kdykoli centrální počítač okamžitě vypnout, v případě, že se mu nebude něco zdát.“

„Je to všechno?“ ozval se Onoseto.

„Všchno,“ souhlasil jsem. „Vrátíme se domů.“ Zničehonic se mi vlila do žil naděje.

Po poradě šlo vše jako na drátkách. Centrální počítač, kterému jsme si zvykli říkat Francis, když už je součástí lodi, se probíral a rozkoukával. Postupně se na panelech obsluhy rozsvěcovaly zelené kontrolky signalizující plně automatický režim. Vibrace ze všemožných agregátů po celé lodi postupně utichly, jak si je Francis otestoval a optimalizoval jejich výkon. Sledoval jsem na diagnostice, jak se oranžové kolonky s označením MANUAL mění na AUTOMATIC. Testování zabralo celé tři hodiny, a když jsem všechno sečetl, odečetl a porovnal s novým odhadovaným časem od Francise, zbyly nám všem tři hodiny na spánek, protože jsem celé posádce nařídil odpočinek a sám se ztemnělou a ztichlou lodí vydal k Irmě.

„Neměl bys taky odpočívat? Za tři hodiny bude celá posádka na nohou,“ pokárala mě Ema, která se připlížila jako stín.“

„Ty máš co povídat, nenařídil jsem, celá posádka do postelí?“

„A taky jsi mi nařídil držet se vždy u tebe.“

Sakra, měla pravdu.

Zadumaně jsem koukal na nový terminál, který Fred osobně vyrobil pro Irmu. Nerad, ale musím přiznat, že je lepší než ten první, mnou navržený.

„Co tě trápí?“ rozpoznala Ema mé chmury.

„Francis si povídá s Irmou.“

„A? To je dobře, ne?“

„Irma má být uspaná, a ne s Francisem koketovat. Podle tohoto výpisu si vyměňují gigabajty dat za sekundu.“

„A tebe trápí, že nevíš, o čem si povídají.“

„Ne, mě trápí, že se mnou si Irma pokecat nechce.“

„Sarkasmus?“

„Bingo.“

„A zkusil ses jich zeptat?“ pronesla tu nejstupidnější otázku. Jistě že ne. Ona je vlastně tak stupidní, až je geniální.

A tak jsem zadal příslušný dotaz. A Francis odpověděl.

„Tak?“

„Já nevím.“ Musel jsem spolknout svou hrdost a přiznat se. „Podle tohohle,“ poklepal jsem na monitor, „probíhá procedura strojového učení z analytických dat a Irminých záznamů. A na tom je zajímavé, že ty záznamy se nám nikdy nepovedlo rozklíčovat. Je vidět, že Irma musí vždy na dotaz čekat poměrně dlouho, zatímco Francis jede na plný výkon. Nějakým způsobem ji ale dokázal zkrotit a přinutit k menší komunikační rychlosti.“

„Neřeší to náš problém se skokem?“ nadhodila... No, musel jsem se chytit za hlavu.

„Ano, to nejspíš řeší. Částečně. Asi už bych se nemusel po skoku zbláznit, ale i ten kratičký skok byl strašně obtížný.“ Povzdechl jsem si a zády se opřel o Irmu; dnes jen příjemně hřála do zad. „Skok jako takový ujde, spíš najít ten bod, kam skočit... Čím dál leží, tím je to horší. Tenhle byl skoro za rohem, a co to se mnou udělalo. Skok domů bych taky nemusel přežít. Nikdo z nás. Netuším, co se stane s Francisem, pokud pilot při skoku zemře a spojení se přeruší.“

„Více krátkých skoků?“

„Perfektní nápad, mám z tebe radost, ale i to mě napadlo. Má to háček. Prvně – Irma se dlouho nabíjí, takže nelze skákat hned po sobě. Druhý háček je čas. Myslím, že s tím nabíjením a délkou skoku bysme doskákali tak na okraj mléčné dráhy.“

„Než by se stalo co?“

„Než bychom zemřeli stářím,“ pokrčil jsem rameny jako Fred a omluvně se usmál. „Jsme blíže cíli, ale ne dost blízko. Dá se říct, že bychom zemřeli před prahem. Domů prostě nedojdem.“

„Ale říkal jsi, že jo,“ píchla prstem směrem, kde leží konferenční místnost. „A oni ti věří.“ Úplně jsem viděl to obvinění v jejích očích.

„Promiň, potřebuji naději. A rozhodně neházím flintu do žita, chci se dostat domů. Jen zatím nevím jak. A jdi si lehnout, ještě máme přes dvě a půl hodiny.“

„Pojď se mnou.“ Chytila mě za ruku, až mě zamrazilo. Noční můra každého nerda, bylo to pozvání k ní do postele, nebo jenom žádost o doprovod? Než jsem zjistil, co dělat, už mě táhla do mé kajuty.

V kajutě k ničemu nedošlo, sice jsem cítil jisté napětí, jenže jsem srab a ona patrně dáma, co čeká na můj první krok, takže jsme se jen nedokonale vyspali.

Celý rozlámaný jsem za nepříjemného tónu usedal do velitelského křesla a nechal Francise zvednout představné pancíře a spustit pohotovostní režim. Projekce promítaná na čelní sklo zobrazovala menší loď, ke které jsme se blížili z boku. Nenamáhala se s otočením, pouze se z jejího trupu oddělilo jiné plavidlo a zamířilo zvolna směrem k nám.

„Příchozí zpráva,“ upozornil mě Francis. „Překlad Primus,“ pokračoval. „Neútočte, přilétáme beze zbraní.“

„Frede, odpověď: Přistaňte v pravém doku. A otevři jim ho.“ Postavil jsem se. „Ema a celý tým se mnou. Frede, máš to tu na povel. V případě napadení ochromit loď a zmizet daleko.“

První kontakt jsem si představoval všelijak, třeba, že se z jejich lodi vyhrne horda chobotnic a začne po nás střílet nějaké fotonové výboje, ale toto jsem nečekal.

Nastoupili jsme před jejich loď, v již zavřeném hangáru. Nebyla větší než nákladní auto. Trošku mi připomínala Puddle Jumper z Hvězdné brány. Dveře se s typickým zasyčením pozvolna pootevřely a spustily dolů. Na palubě stáli dva mimozemšťané. Že jsou to ufoňi, bylo poznat jen podle toho, že stáli ve vesmírné lodi. Hleděli na nás totiž lidé. Vyšší ovšem nijak výrazně. S klidem jsem jim mohl zírat z očí do očí. Jejich rysy byly ostřejší a kosti více vystouplé, ale těžko soudit podle dvou kusů. Třeba jsou jen podvyživení.

Byl jsem z toho nesvůj. A rozhodně ne sám, i návštěvníci se tvářili udiveně. Pokud se jejich mimika shodovala s tou naší.

„Vítám vás.“ Udělal jsem nesmělý krok kupředu a natáhl

ruku k pozdravu. Ten o kousek vyšší a stojící více vpředu gesto pochopil, a tak jsem se stal prvním pozemšťanem, který si potřásl rukou s mimozemšťanem. I když trochu nesměle.

„Jsem Tulok. Kapitán,“ vyrazil mi dech mimozemšťan. Pronesl to česky. Sice kostrbatě, ale i snaha se cení. Amíci se zblázní, že se mimozemšťani učili česky, a ne anglicky. „Váš počítač nám zaslal slovník. V podpisu zprávy stojí, že zdejší kapitán je Čech. Přišlo nám vhodné zvolit tento jazyk.“

„Učíte se velmi rychle.“ řekl jsem nahlas, i když to byla spíš má interní poznámka, takovýto poznatek se hodí. Zvlášť pokud se z přítele může velmi rychle stát nepřítel. Velmi rychle se učící nepřítel.

„To ano. Máme za sebou mnoho tisíc let evoluce, jak byste pravili.“

Tulok mi připomínal Teal'ca. Také svou mimiku používal jen velmi zřídka.

Naše hosty jsme nakonec hostili dva dny. Pro ně se jednalo jen o krátkou návštěvu, jak jsme se dozvěděli, mimo jiné, spí zhruba jednou týdně v podání našeho času. V zasedací místnosti jsme si vyjasnili, kdo je přítel, kdo nepřítel a kde se tam vzali.

Shrnuto v kostce, Irma vyslala nouzový signál při poruše, a také souřadnice, kam chtěla skočit. Ten signál samozřejmě někdo zachytil. Rasa, jejíž název je pro nás nepřeložitelný. Má však, stejně jako ta naše, několik národů a ty mezi sebou bojují. Nechtěl jsem zabředávat do mezigalaktické války, a tak jsem stočil rozhovor k našemu vzniku a nalezení jejich lodi v našich horách. Potvrdilo se, že některý jejich národ u nás ztroskotal a dovlekl tam svou DNA. Patrně šťastnou náhodou jsme se vyvinuli takto. I když si osobně myslím, že nám neříkal Tulok celou pravdu a vývoji někdo napomohl. Ať už z jakéhokoliv důvodu. Jeho společník mlčel po celou dobu, ani jméno nám neprozradil.

Mimochodem oni jsou samozřejmě ti hodní a ti druzí ne. Život mě ale naučil, že každá mince má dvě strany, a díky vrozené nedůvěře mi tahle strana přišla mírně odřená.

Mistr diplomat

Mírové jednání skončilo nečekaně rychle. Když jsme provázeli hosty po lodi okolo Irmy, Tulokův společník se nenápadně přitočil k terminálu a něco začal vyřukávat.

„Tome, připravuji se k útoku. Otáčejí loď!“ ozval se z můstku Fred.

Ema měla jasné a přesné rozkazy. Pokud se mimozemšťani přiblíží k mimozemskému zařízení, musí je zastavit za jakoukoliv cenu. Těžko říct, co by se mohlo stát.

Dvě kulky ráže devět milimetrů prověřaly mozek mimozemšťana. Většina jej skončila na draze vypadajícím Tulokově oděvu.

Na kratičký okamžik jsem v jeho obličejí viděl emoce, a rozhodně neměl radost. Ale pouze na chvíli, jelikož další dvě kulky Ema umístila do jeho kolen. Já bych bolestí omdlel, jemu se jen podlomily nohy a s tvrdějším výrazem drtil v zubech nějaká slova v jeho mateřštině.

Vše se stalo tak rychle, že jsem sotva udržel kamennou tvář, abych nedal najevo své zděšení. Tento Emin krok byl možná příliš radikální.

„Nevím, jak to děláš, jak je informuješ, ale přestaň. Nikdo další umřít nemusí,“ naléhal jsem.

„Ne,“ pronesl dost arogantně, vzhledem k tomu, že jsem vyškubl v afektu Emě zbraň a mířil na něj.

Jeho jednoduchá odpověď se mi nelíbila. Stiskl jsem spoušť a zasvinil Tulokovým mozkiem podlahu.

Možná jsem se mírně ukvapil, ale to zhodnotí až dějiny.

„Pohotovost!“ utíkal jsem směrem k můstku s Emou za zády a křičel rozkazy do interkomu. „Všichni na místa. Zahájit palbu dle vlastního uvážení.“ Ještě než jsem stihl usednou do křesla

a připoutat se, se Francis naježil a z výmetnic chrlil jednu raketu za druhou.

Dvakrát jsem se pokusil o kontakt a pozastavil palbu, dvakrát se nikdo neozval a místo toho nás zasáhl jejich výboj. Francis to ustál bez ztráty květin, zato jejich kocábka mlela z posledního.

„Ukončete to.“ Krátká věta, na jejímž konci čekala neslyšná exploze v některé části nepřátelské lodi. Poté ustala naše i jejich palba.

„Žádné známky života ani atmosféry,“ konstatoval technik u konzole.

„Mnohočetný kontakt,“ pronesl chladně někdo jiný. A měl pravdu. Nejméně pět lodí se objevilo před námi a začalo pálit.

„Ústup. Myslím, že první dojem jsme zanechali.“

Francis provedl pár úhybných manévřů a za plného tahu motorů jsme se protáhli skulinou mezi dvěma loděmi.

„Pronásledují nás.“

Ke všemu začali pálit i něčím ostřejším, občas jsem ucítil jemné kopnutí a jindy zase bodnutí v místech, kde dopadaly střely.

„Nasadit bezpilotní letouny. Ať okolo nás krouží a tvoří druhý štít,“ začal jsem udílet rozkazy. „Stihl jsi převést celou komunikaci na optiku, Frede? To je řečnická otázka.“ Roze-smál jsem se a myšlenkou si podmanil pět letounů, které Francis podle mých myšlenek řídil. Proletěl jsem okolo nejbližší lodi, abych si ji prohlédl zblízka. Byli tak zabraní do bombardování, že si mě ani nevšimli.

„Tady to zvláště svítí. Tak nazelenale...“ brumlal jsem si pro sebe. Byla mi ta záře velmi povědomá. Přísahal bych, že ti parchanti chladí stejné jádro, jako má Irma, pomáhají si tak, že ho posadili částečně do vesmíru a on už si s tím ten chlad venku nějak poradí...

„Další řečnická otázka, Frede. Co se asi stane, když poškádím jejich pohon na bázi Irmy?“ Na odpověď jsem skutečně nečekal a zahájil palbu ze všech zbraní našich stíhaček.

„Doooprdeleééééé!“ vykřikla nečekaně Ema. Exploze byla

vskutku fantastická. Zelená koule, která obklopila víc než jeden kilometr okolo sebe, totiž okrajově zasáhla všech pět stíhaček a samozřejmě části tří dalších lodí. Netuším, kam po explozi zmizely, a příliš mě to netrápilo. Otevřené trupy vystavené chladu vesmíru znamenaly jediné.

„Nerad ruším, ale přilétají další. Hádám, že zbytek flotily.“

Francis se začal nepříjemně otřásat. Přestal jsem si hrát a chopil se kormidla. Prováděl jsem s podporou Francise a jeho trysek takové kousky, že se mimozemšťanům za námi muselo dělat špatně. Zřídka kdy jsem letěl rovně. Povedlo se mi i pár přetočení okolo několika os naráz. Chrlili jsme smrtící železo, ochuzený uran i nějakou tu fúzní prskavku, jenomže zbytek flotily čítal odhadem sto dvacet lodí.

Francis se začal zahřívat a velmi nepříjemně otřásat. S posádkou jsme museli křičet, abychom se slyšeli, a myslím, že jsem z nějakého panelu uviděl vyletět filmový snop jisker, ale možná se mi jen něco zdálo.

„Onoseto, potřebuju víc šťávy. Mnohem víc.“

Odpovědí mi byl smích, který už se nedal nazvat jenom pološileným, a náhle jsem pocítil nárůst energie tak obrovský, že jsem se začal obávat o reaktory a vedení. I Francis mi začal v myšlenkách varovně blikat. Ale bylo to potřeba.

Celé tělo mě brnělo a myšlenky začaly nesmyslně skákat jedna přes druhou. Nepřátel ubývalo poskrovnu, i když už jsme jich sundali více než deset.

Při dalším obratu jsem ucítil bodnutí v boku a věděl, že jeden představný pancíř abdikoval na svou funkci. Odhodil jsem jeho poškozenou mrtvolu a bleskově ho nahradil jiným, ale mezitím už odešly další dva hned na čelním skle, a než jsem je stihl nahradit, utržili jsme první šrám. Nic neprošlo skrz, nicméně šlo jen o otázku času. A toho nebylo mnoho.

„Doprdele. Asi si to nenechají líbit.“ Podle rostoucí přesnosti palby se přibližovali. Ne příliš rychle, ale mohli by nás utahat.

Zavrtěl jsem se v křesle. „Dal bych si kafe... No nic. Tak, posádko. Moc se mi tu s vámi líbilo. Ale je čas letět domů.“

Jediné logické řešení. Když už skočit, tak to prostě zkusím. Musím.

„Zadejte polohu, cíl Země.“

Ema samozřejmě jako jediná věděla, co pro mě bude skok pravděpodobně znamenat, a chytila mou ruku.

Zavřel jsem oči.

Nebylo to tak strašlivé jako posledně. Francis musel donutit Irmu stáhnout komunikační rychlost nejméně na polovinu. Přesto jsem cítil neklid. Probudil jsem naplno Irmu a cítil, jak s Francisem komunikuje. Terabajty informací mi zahltily mysl. Hledal jsem správný směr. Úkol tak banální, a přesto tak nepředstavitelně složitý. Když jsem ho našel, zbývalo najít ten správný bod. Zadané souřadnice. Byly ale příliš daleko a nedařilo se mi je určit. Jeho poloha se zdála mlhavá a nepřesná a mně docházel čas i síly, cítil jsem, že Irma je připravená, jádro se vysokonapětovou linkou nabilo. Vše, kromě mě, bylo připraveno ke skoku.

A najednou se něco stalo. Něco se změnilo. Nával stresu, ukrutné psychické vyčerpání... To vše zmizelo.

Možná jsem se už zbláznil.

Svět zamrzl a já uslyšel hlas. Klidný, chladný, přesto trochu známý.

„Vítej,“ pronesla Irma jinak než jazykem, a přesto jsem jí rozuměl. Cítil jsem, jak Irma splynula s Francisem v jednu inteligenci.

Cítil jsem jejich výměnu dat, vstupy do databází, přepisování protokolů.

„Jsem připravena skočit.“ Cítil jsem hřejivá slova, je-li to možné.

„Tak jdem na to, zlato.“

A svět zmizel.

Domov, sladký domov

Zařal jsem sekyru do mrtvoly a ořel si rukávem opocené čelo.

Měl jsem problémy s dřívím. Tedy, ne s dřívím, ale se štípáním. Když vám do toho kecají stvoření, která jdou po zvuku, dostává tato jednoduchá činnost úplně jiný rozměr.

Ale byla mi vážně zima. Tak už to bývá, ke konci října. Chladný vítr, který profukoval špatně utěsněnými okny, mne po nocích budil.

Protáhl jsem si záda a se zvednutýma rukama hlasitě zívł. Zástupy stvoření, aspirujících na mrtvoly, na mě hladově hleděly. Oplatil jsem jim jeden letmý pohled a vytáhl sekyru. Malou dírou v plotě se začalo něco soukat dovnitř.

Povzdechl jsem si.

Bývalo to jiné, kdysi jsem před nimi, za doprovodu málem až dívčího pištění, utíkal. Jenže po dvou letech si člověk zvykne a otupí. Kriticky jsem zhlédl ostří a povzdechl si. Zase budu muset brousit. Vždycky, když jim přesekávám kosti, udělám si na sekyrce zuby. Zpravidla sekyrku nepoužívám, mám doma slušnou sbírku sečných zbraní, jenže dnes jsem vyrazil na zahradu nalehko. V županu a pantoflích, nic pro krvavý souboj. Shodil jsem ze sebe župan a vypustil na světlo světa svoje spodky s velkou dírou v rozkroku. Je na nich rozesmátý žlutý banán, který všem ukazuje svůj banán. Teď jsem na tom byl dost podobně. Sklepnul jsem pantofle a ještě jednou si protáhl ramena. Budoucích mrtvol tam není příliš, říkal jsem si, ale kdybych šel domů, někdo z nich by mě viděl a příště by šli na jisto. Jsou docela chytří. Občas.

Za zvuku téměř zvířecího řvaní se dírou v plotě procpal a nyní pelášil ke mně... Napadlo mne označení člověk, ale to

už dávno není pravda. Nějakou mutací, čáry, nebo bůhví čím, pokřivené, děsivě vychrtlé, a přesto hbité a oproti lidem hodně pružné končetiny nesly trup sice podobný člověku, byl však neúměrně dlouhý, hlava měla samozřejmě ústa plná zubů. Jen chvílemi nepřítomný pohled těkal všude okolo, než našel mou maličkost. A že proti té obludě jsem maličkostí byl. Převyšovala mne o dobré tři hlavy.

Zvedl jsem sekyrku a s rozmachem sekl běžící stvoření. Všichni, kteří známe alespoň základy fyziky, víme, jak se počítají rychlosti. Ruce napřažené ke mně vylétly do vzduchu a nohy pokračovaly dál. S krásným efektem rozstříkujícího se bláta sebou flákl o zem. Zafoukal vítr a navál na chroptící obličej žlutooranžové listí. S každým zachroptěním pár žlutých lístečků odlétlo. Do žlutooranžové barvy se vetřelo pár kapek sytě rudé krve. Další postavy za plotem se zastavily a na chvíli zmlkly. Za dokonalého pocitu déjà vu jsem vytáhl sekyrku z čela mrtvoly.

„Tak pojďte, svině!“ zakřičel jsem hrdinsky. A oni se vážně pohnuli. Až mi po zádech přešel mráz.

Dva, tři, pět. Ještě pět jich zbývá, víc než polovina původních čekatelů se odebrala jinam. Byl bych podstatně méně klidný, kdyby se tou dírou protáhlo víc než jeden exemplář najednou. Pravděpodobně bych už dávno mrtvý. Svěsil jsem ruce a čekal. Nikomu z nich se nechtělo přiblížit.

Už už jsem se chystal jít jim naproti, když se v dálce ozval výbuch. Nebyl zrovna blízko, ale ohlušující rána doslova otřásla světem a přísahal bych, že jsem viděl záblesk. V dálí přede mnou se zformoval hřib, jako při atomovém výbuchu. Všichni, co se tak ke mně chtěli podívat na návštěvu, sebou škubli a s pohledem upřeným na hřib se pružným krokem vydali za zvukem.

Tedy všichni ne, jeden samozřejmě musel zůstat. Postava vklíněná v plotě chvíli pozorovala hřib a potom se pomalým pohybem podívala opět svým směrem.

Když se vyprostil a vyběhl, byl jsem dávno připraven, sekyrku pevně v ruce. Stál jsem dál, aby se mohl rozeběhnout a ušetřit mi tak práci se zdlouhavým bojem. Když chci, mám pořádný švih.